

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 114.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001338704/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ham Lov til at glæmme alle sine Sorger og leve lykkelig her i Eisenach. Og saa skyndte han sig videre. Han vidste, at naar han først var kommen forbi Schönau, kunde der ikke være meget langt til Byen, men han vidste jo dog ikke, hvor langt, — og Slottet deroppe kunde man maa-skee see over en Mil borte, — nej, saa kunde han da ikke see Ruderne saa tydeligt. —

Det var godt hen paa Aftenen og mørkt, da han kom til Eisenach, men Sneen lyste jo.

Han spurgte sig straks for efter Tømmermester Hoffmann. Og Byen var da heldigvis ikke stor — den var ikke noget i Sammenligning med Magdeburg! — saa det tog ham ikke lang Tid for at finde derhen.

Han brast ligestraks i Graad, da han saae sin Moders Søster. For der var nogen Lighed i det ydre. Han rakte sin Gave — Kobberkjedlen — frem, omtrent med det samme han sagde, hvem han var.

Men de var ligesom forberedt uvenlige imod ham. De havde vistnok ogsaa for nogen Tid siden faaet at vide, at han kom her til Byen. Han spurgte jo, om han kunde faa Lov til at blive der om Natten, og det sagde de saadan lige Ja til. — I Morgen skulde han ud at synge for Dørene forat faa Penge til Logis, fortalte han, og spurgte, om de kunde sige ham et Sted, hvor han kunde være. Det var den eneste Gang, der kom lidt Livlighed i deres Snak: jo, det vidste de saa godt, hvor han kunde være, der var mange Steder, og de remsede op, — men bare da ikke hos dem selv, det forstod Martin nok af det hele. — Martin var en lille Tid ikke en Gang sikker paa, om de vilde byde ham noget at spise, men da Manden havde faaet at vide om denhér Kobberkjedel, sagde han dog selv: at nu skulde jo Martin have noget Mad.

Han kom ind i en anden Stue at spise, og der var Mosteren til Stede, og da de var ene, tog hun ham om Hovedet og kyssede ham. Saa gav hun ham tillige en lille Sølvskilling. Atter vilde Graaden tage Magten fra Martin, men han tvang sig, for nu forstod han jo det hele: at hans Moster var ham venlig nok sindet, men maatte ikke vise det for Tømmermesteren og de andre.

Han fik ogsaa et Senge-Leje, som da vist var beregnet paa, at han ikke skulde faa Lyst til at logere dér tiere.

Han laa langt ud paa Natten — skjønt han var meget

træt — og tænkte paa, at saa fik det vel sletingen Ting at betyde, at saa meget af hans Moders Slægt boede her i Byen. Der var jo en Klokker, som hed Konrad, — men dér turde han vist sletikke komme; han var nok kun hans Moders Fætter, og saa var det jo tilmed finere. Og lige-saadan vilde det vel gaa med hans Faders Slægt i Möhra, hvis han nogensinde kom dérud; de vilde vel ikke see den Vej, han var. — Han syntes jo allerede, det var helt forbi med alle Tanker om, at det skulde blive glædeligt at leve i Eisenach. Aa! — og mon han saa havde Magt til at holde alt det andet nede, det, som laa og lurede paa Bunden af hans Sind?

Først da han havde besluttet sig til at gaa til Skolen i Morgen uden at henvende sig derom til Klokkeren eller til nogen anden af sin Slægt her i Byen — gaa der rent paa sit eget Ansvar og prøve, om de vilde tage imod ham — faldt hans Tanker nogenlunde til Ro, og han faldt i Søvn.

Han var fri for alle Spørgsmaal fra Tømmermesterens om Morgenens, om, hvad han nu skulde o. s. v. — bare komme af med ham saa hurtigt som muligt! Og saa fulgte en af deres smaa Drenges ham hen til det Sted, hvor man mente, han kunde faa Herberg. —

Det fik han godt nok, da de hørte, at han kunde synge og skulde gaa i Trebonii Skole; saa kunde han vel nok tjene til Kost og Husly.

Sangen var ogsaa det, man straks spurgte om paa Skolen, da han kort efter meldte sig dér. Der var en Lærer, som hed Wigand, der tog imod ham, og som Martin straks syntes saa godt om. Han prøvede Martin i Latinen og sagde, at det kunde nogenlunde gaa, og at Martin nu skulde lære at skrive latinske Vers og holde latinske Taler hos ham, Wigand.

Lidt efter førte denne Lærer ham ind i den store Skolestue, hvor Rektor selv gav Undervisning i Latin — det vil sige i Læsning og Grammatik. — Rektoren, Johann Trebonius, var endnu ikke til Stede, da Martin blev ført ind i Stuen; der skulde lige en Time til at begynde. Men saa kom han jo da, og Martin blev helt overrasket ved, at han tog sin Baret af Hovedet og hilste paa Eleverne, idet han traadte ind ad Døren. — Lidt efter opdagede han den nye Elev, gik lige hen til Martin og forklarede